

обръщатъ по-вече внимание при събиране помощи, а тъй също въ честитѣ си засѣдания то обсъждаше и всичко, което бѣше необходимо за вътрѣшното негово устройство, за снесянието му съ Правителството, съ клоноветѣ и пр., но още не бѣше се достигнало до колко годѣ удовлетворителенъ резултатъ, — когато се обяви и начена тая братоубийствена война.

Тѣй щото, войната намѣри нашето Дружество още ненапълно устроено и почти никакъ непригответено за важнитѣ събития, които тъй ненадѣйно настѣпиха и тъй бързо се развивахъ.

Не се минахъ два дѣня отъ както кървавата борба между два братски народа се начена, и нашата Столица захвана да се пълни съ ранени солдати, защото борбата ставаше вече предъ вратата на София. А въ Столицата нѣмаше почти нищо пригответено за приемане и приглеждане раненитѣ солдати, тъй като никой и не се надѣваше, че така скоро ще се осѣти така силно и наложително тая нужда. Но както Правителството, така и софийскитѣ граждани не отстѣпихъ отъ дългътъ си, който имъ се налагаше отъ минутата и обстоятелствата. Смутени бѣхме всички — и Правителство и население. Бързото и почти побѣдоносното приближаване на Сърбитѣ до Столицата, малочисленността на нашитѣ войски, дѣйствующи вече на бойното поле, и незнаението, да ли другитѣ наши войски, що се намирахъ въ Южна България, ще успѣятъ на врѣме да пристигнатъ за да защитятъ Столицата и да отблъснатъ неприятеля, — всичко това не можеше да не смути когото и да е. Но щомъ се появиха въ столицата първитѣ ранени отъ нашитѣ доблестни войници, смущението се остави на страна и се замѣсти съ братски и родителски грижи за раненитѣ. Правителството на часътъ отстѣпни зданията на всичкитѣ си почти учреждения за помѣщения на раненитѣ и болни солдати, а и много отъ Софийскитѣ граждани бѣха

отстѣпнели къщата си за тая цѣль. Ревността у гражданитѣ се простираше до тамъ щото, когато се случеше ноця да пристигнатъ ранени и да чакатъ по улицитѣ до като распорядителнитѣ началства имъ намѣрятъ помѣщение, гражданитѣ излизахъ и прибирахъ въ къщата си тѣзи ранени, за да не мръзнатъ на студѣтъ. Така също и чужденцитѣ, живущи въ столицата, се надпреварвахъ въ грижитѣ за раненитѣ.

При всичко това, понеже приижданieto въ столицата на ранени солдати стана тъй на бързо и ненадѣйно, не можеше на всѣкъдѣ, както въ правителственнитѣ и общественни здания, така и въ частнитѣ къщи, да има пригответено надлѣжното удобство за раненитѣ. На много мѣсти нѣмаше пригответени даже необходимитѣ сламени постилки, тъй щото повечето отъ раненитѣ и болни солдати, които сѣ повече и повече прииждахъ, оставахъ по нѣколко дѣня да лѣжатъ на голитѣ дъски; също нѣмаше пригответено потребното за привързване ранитѣ, както и необходимитѣ за храна и редовното хранение на раненитѣ и болнитѣ. Поради това отъ всѣкъдѣ въ Столицата се искаше помощта на нашето Дружество.

Но тъй също имаше голѣма нужда отъ помощ и вънъ отъ Столицата, — на бойното поле и по пѣхтѣтъ, презъ дѣто се превозвахъ раненитѣ и болни солдати. Времето бѣше студено, пѣхтѣтъ за раненитѣ твърдѣ тежкъ, особено на първо време, тъй като удобни превозжчи средства нѣмаше, нѣмаше и достаточни пайтони, та раненитѣ и болнитѣ се превозвахъ до Столицата повечето на волски и биволски кола. Трѣбваше, оттеглени отъ бойното поле, раненитѣ и болни солдати да си освѣжаватъ и подкрѣпятъ упадналитѣ сили, трѣбваше по пѣхтѣтъ на нѣколко мѣсти да се поспиратъ, поспрѣватъ, понахранватъ, а въ случай на нужда, и ранитѣ имъ да се превързватъ. Нашето Военно Началство бѣше